

Пет разлога зашто ћете волети Исидору Мун...

Упознајте магичну,
зубичанствену Исидору Мун!

Ружичасти Зец, Исидорина слатка играчка,
оживео је захваљујући магији!

Спакујте ствари – време је
за летовање са Исидором!

Исидорина породица је шашава!

Чаробне
ружичасто-црне
илустрације!

Које бисте место одабрали
за ваше летовање из снова?

Ухватила бих звезду падалицу до Сатурнових прстенова:
то је сигурно шашаво место пуно шлокичастих водопада и
чоколадне кише.

– Пенелопи

Летовање у чаробној шуми са вилама и виленацима
у њиховим кућицама у облику печурки и са њиховим
кућним лубимцима једнорозима.

– Хали

Хотел у забавном парку са разним вожњама
и тобоганом којима се спушташ на доручак.

– Анабел

Волела бих да идем на дугу.
Одсела бих на лубичастој траци.

– Табита

Земља слаткиша где је све направљено
од чоколаде и бомбона.

– Аријела

Један подводни вилински морски замак,
са вилама сиренама које праве журке и
слатким морским створењима.

– Лена

Породично стабло

Моја мама,
грофица Корделија
Мун

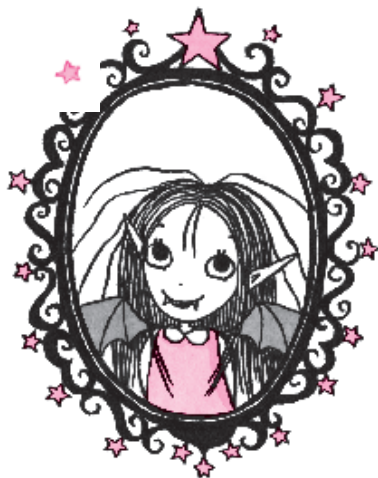
Бебица Медени Цветић

Мој тата,
гроф Бартоломју
Мун

Ружичасти Зец

Ја!
Исидора Мун

За вампире, виле и луде широм света!
И за Доминика, мог најдражег брата.

Наслов оригинала
Harriet Muncaster
ISIDORA MOON GOES ON HOLIDAY
Copyright © Harriet Muncaster 2020

Isidora Moon Goes on Holiday was originally
published in English in 2020.
This translation is published under arrangement
with Oxford University Press
Translation copyright © 2021 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-03833-0

ИДЕ НА ЛЕТОВАЊЕ

Харијет Манкастер

Превела Бранка Јосиповић Кривокућа

„Шта је то, слепог миша му пољубим?“, питао је тата једног сивог суморног јутра показујући чинију у којој се налазио мој доручак. „Изгледа одвратно!“ Мој тата је вампир и воли само црвену храну.

„То су житарице прстенчићи у дугиним бојама“, одговорила сам. „Сви у мом разреду то једу. Тако су укусне!“

„Хммм“, промрмљала је мама, сипајући мало јогурта са цветним нектаром у своју чинију. „Не сумњам да су укусне, али не изгледају баш... природно.“ Моја мама је вила и она једе свеже воће и цвеће.

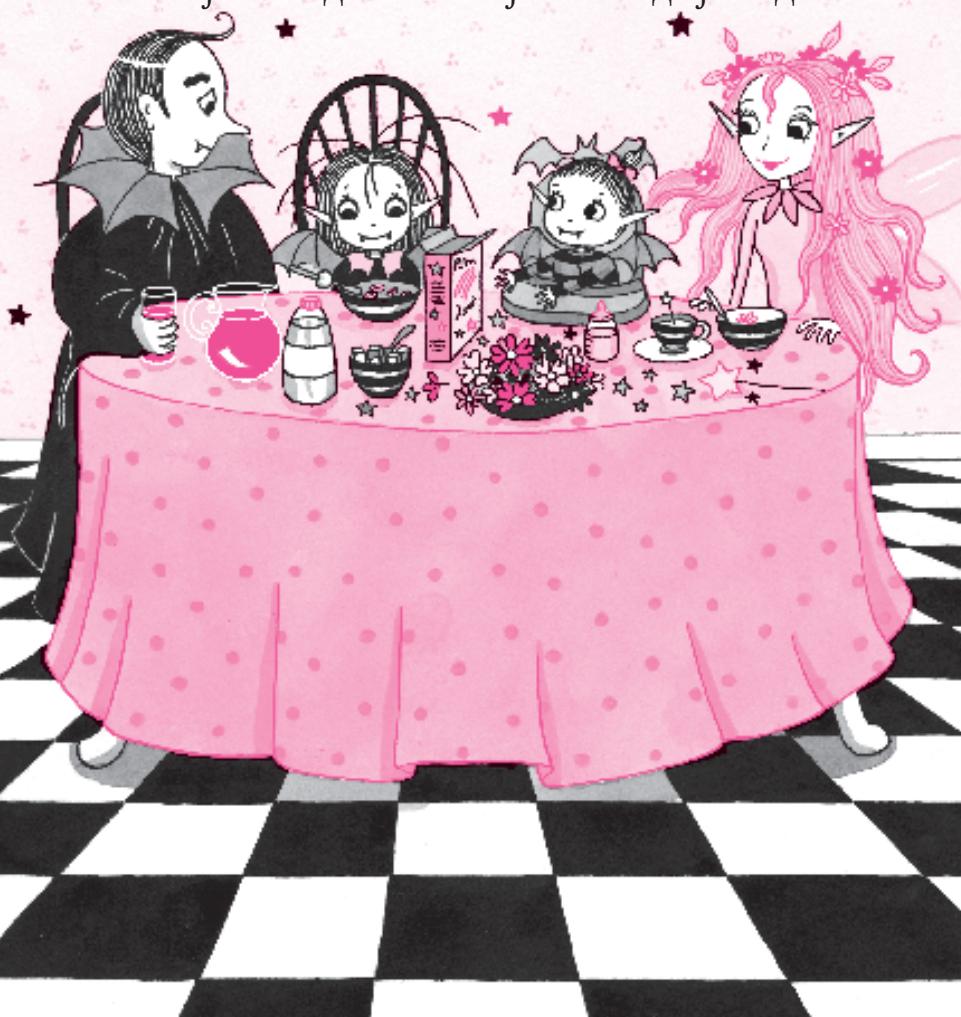
„Па рекла си да могу да их једем“, додала сам. „Када смо јуче биле у људској продавници, рекла си да их могу добити јер сам поспремила своју собу.“

„Знам“, одвратила је мама. „Али нисам мислила да ће ти се заиста допасти.“

„Моје!“, повикала је моја сестрица Медени Цветић из столице за храњење и пружила ручицу ка прстенчићима у дугиним бојама. Медени Цветић је пола

вила, а пола вампир, баш као и ја, али је
сувише мала да би јела ове житарице.

Зато сам померила кутију иза моје
чиније тако да више није могла да је види.

Сада није могла ни мене да види, нити сам ја могла да видим њу. Ни маму ни тату. Задовољно сам мљацкала, уживајући у остатку доручка, и гледала позадину кутије, која је цела била украшена једнорозима и дугама. Један једнорог носио је наочаре за сунце и јео сладолед. А у облачићу који је ишао из његових уста писало је:

Испод су биле информације о томе шта је потребно за учествовање у наградном такмичењу. Требало је нацртати цртеж омиљене плишане играчке на плажи и послати га поштом. То би могло бити забавно! Ја бих могла да нацртам Ружичастог Зеца. Осетила сам како ме преплављује узбуђење. Породично летовање! У иностранству! Никада раније нисам одсела у људском хотелу нити сам се возила авионом. То би било дивно изненађење за маму и тату.

Чим смо завршили с доручком, отрчала сам у собу да цртам. Извадила сам своју колекцију шкољки коју сам донела са камповања и поређала је око Ружичастог Зеца да бисмо могли да

замислимо да смо на плажи.

Ружичасти Зеџ се наместио за
позирање и дала сам све од себе да га
што боље нацртам, а када сам завршила
цртеж, посула сам га са мало шљокица

и светлуцавог праха. Требало ми је сто година да га завршим!

Када је цртеж коначно био готов, ставила сам га у коверту и убацила у ранац. Ујутро, на путу до школе, убацићу га у поштанско сандуче.

Следећег дана у школи испричала сам другарима шта сам урадила. Нико није био ни мрвицу узбуђен као што сам мислила да ће бити.

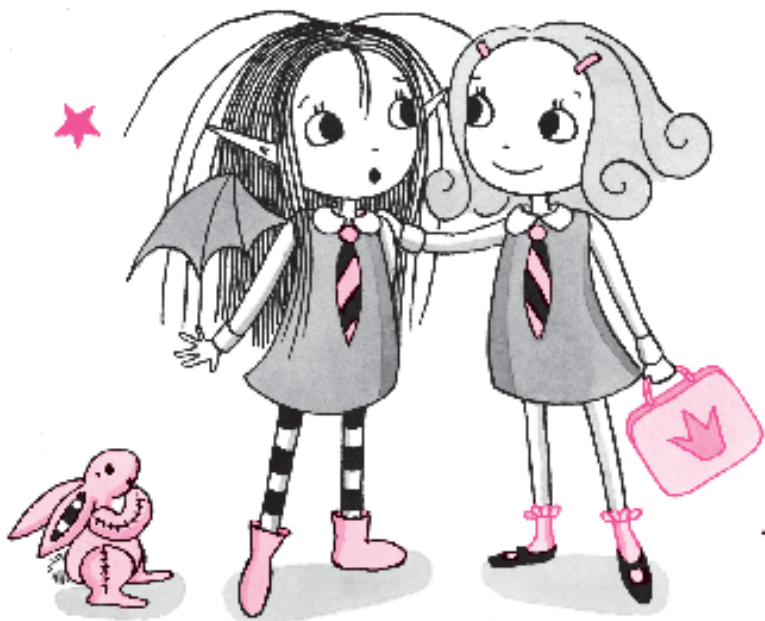
„Учествовао сам у доста наградних такмичења“, рекао је Бруно, „и никада, ама баш никада, ништа нисам освојио.“

„Ни ја“, додала је Саши.

„Не надај се превише, Исидора“,

казао је Оливер. „Вероватно нема ништа од тога.“

„Ох“, уздахнула сам разочарано. Глава ми је била пуна песковитих плажа, блиставог плавог мора, узбудљивог путовања авионом и шарених сладоледа... Идеја да нећу победити ми није пала на памет. Али, наравно, моји другови су били у праву.

Било је то врло мало вероватно. Зои ми је нежно спустила руку на раме.

„Срећно, у сваком случају“, рекла је. „Никада не знаш шта ће се десити. Ја сам једном освојила вредан ваучер за продавницу играчака.“

„Хвала, Зои.“

Насмешила сам се. Идеја о блиставом сунчаном летовању у иностранству полако је почела да бледи и до краја дана готово сам заборавила на њу.

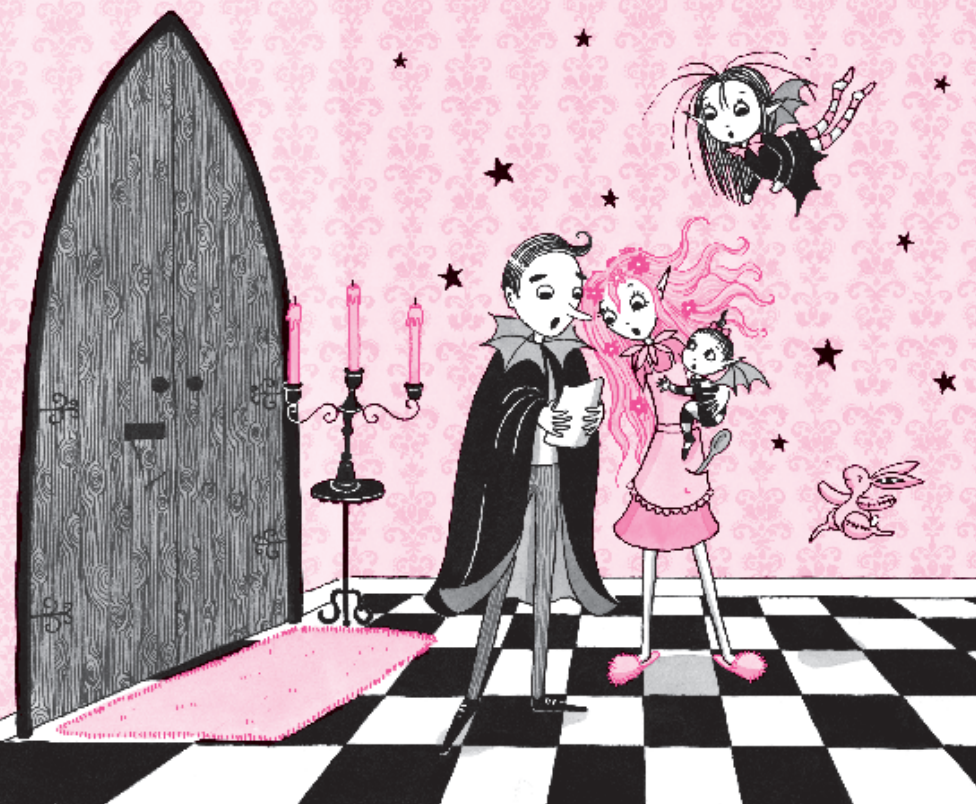

Три недеље касније, док сам била заузета бојењем цртежа са Ружичастим Зецом за кухињским столом, зачула сам тату како силази низ степенице након свог

дневног спавања.

„Шта је ово?“, чула сам га како каже.

А затим изнова: „ШТА је ово,
Корделија? Корделија, дођи.“ Скочила
сам са столице и дотрчала у ходник, а
мама и Медени Цветић стигле су тик
после мене. Сви смо зурили у писмо

које је тата држао у рукама.

„Пише да смо победили на такмичењу“, рекао је тата у неверици.
„Иностранство!“

„Молим?“, зачудила се мама. „Мора да је у питању нека грешка. Нисмо учествовали ни на каквом такмичењу.“

„Ја јесам!“, цикнула сам узбуђено, осећајући као да ће ми срце искочити из груди. „Ја сам учествовала. И ПОБЕДИЛА сам! Не могу да верујем!“

Мама и тата су гледали у мене, очију разрогачених од изненађења.

„Летећемо авионом!“,

повикала сам готово без даха. „И ићи ћемо на плажу!“

„На плажу?“, питао је тата, нервозно ме гледајући. „О, не. Ја не могу да идем на плажу. Тамо је претопло за мене. Превише топло, превише лепљиво и превише светло. Не, не, не! Моје вампирске очи нису у стању то да поднесу!“

„Пише да ћемо одсести у хотелу“, рекла је мама, и звучала је подједнако забринута. Узнемирено је махнула рукама и ружичасто брашно распршило се по ваздуху, пошто је тренутак раније правила колаче. „Морамо ли да боравимо у хотелу?“, питала је. „Тако су неприродни и